

Temat:	Co to jest stylizacja językowa?
--------	---------------------------------

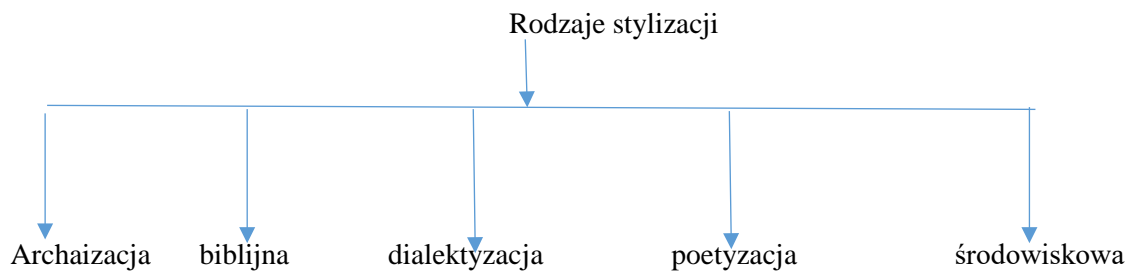
Ten temat nie wymaga wysłania pracy domowej.

Wykonaj notatkę z tego tematu. Zapisz najważniejsze informacje.

Stylizacja językowa to świadomy zabieg artystyczny, który wyraża się w upodobaniu wypowiedzi do określonego stylu charakterystycznego dla tekstów gwarowych, archaicznych, środowiskowych itp. Inaczej to zabieg artystyczny polegający na nadaniu wypowiedzi cech określonego stylu.

Może się to wszystko wydawać trudne, ale tak naprawdę znasz większość pojęć użytych przeze mnie w definicji i w poniższym wykresie:

ARCHAIZACJA – to wprowadzanie do wypowiedzi archaizmów, czyli wyrażen i konstrukcji zdaniowych charakterystycznych dla dawnych tekstów, minionej epoki w celu odtworzenia jej atmosfery (np. w „Potopie” H. Sienkiwicza)

**Kończ waść,
wstydu oszczędź!**

DIALEKTYZACJA – to upodobnienie języka utworu do gwary ludowej pod względem słownictwa, frazeologii, gramatyki i wymowy. Zabieg ten służy charakterystyce bohaterów, środowiska społecznego, a także odtworzeniu kolorytu lokalnego (np. w „Chłopach” Reymonta czy „Weselu” Wyspiańskiego)

Dominikowa rychlej pobiegła,
a gdy nadciągnęli - już ona
państwa młodych na progu
witała obrazem i tym
świętym chlebem i solą, a
potem nuż się ze wszystkimi z
nowa witać, a obłapiać i do
izby zapraszać!

STYLIZACJA ŚRODOWISKOWA - polega na wprowadzeniu do utworu wyrażeń charakterystycznych dla danego środowiska, np. uczniowskiego czy lekarskiego. Służy charakterystyce bohaterów i środowisk, z którego

się wywodzą.

POETYZACJA – nadawanie prozie cech poetyckich, inaczej liryzacja tekstu. Zabieg ten można osiągnąć, nasycając język prozy licznymi środkami artystycznymi.

STYLIZACJA BIBLIJNA – upodobnienie języka ogólnego do języka Biblii.

Ćwiczenie:

Określ, jaki rodzaj stylizacji dostrzegasz w podanych tekstach.

a). Opuścili łyżki i słuchali strwożeni, pukanie znowu się powoilo.

— Kubowa dusza! — szepnęła Józka.

— Nie pleć, ktośik potrzebujący; w ten dzień, nikt nie powinien być głodny, ni ostawać bez dachu — odezwał się Roch, podnosząc się drzwi otwierać. („Chłopi”)

b). Jarek ma blond loczki i buzię cherubinka. Nie wygląda na zestresowanego. Rozwalony w swobodnej pozie, ciągnie piwko. Koło niego stoją dwie puste puszki. Peroruje z zapalem:

- Dziewczyny trzeba krótko trzymać, bo inaczej wleżą człowiekowi na głowę, mówię wam. Ja stosuję się do tej zasady i na razie źle na tym nie wyszedłem. („Samotne wyspy i storczyk”)

c). — Waszmość musisz uciekać. My jedziem na Podlasie, bo tam się chorągwie przeciw zdrajcom podniosły, a wacpaństwo zabierajcie się zaraz z nami. Niema innej rady. Możecie się do Białowieży schronić... („Potop”)

d). Hej! Na mojej polanie sto owiecek stanie!

Ty moja dziewczyno, pozieraj se na nie! („Na skalnym Podhalu”)

Oprócz powyżej omówionych rodzajów w języku występują jeszcze specyficzne formy stylizacji.

